

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

(محرم ۱۴۴۳ هـ.ق - نورالحسین)

۲۳ مرداد ۱۴۰۰

خطبه‌ی شب پنجم (قرائت سوره مبارکه احزاب)

سلام بر ساعت‌های انتظار همان دقایقی که به زیباترین لطف الهی آراسته شده‌اند تا همگان بر دریاچه‌ی احسانش بنشینند آنگاه اعلام دارند یا رب در تمام سال‌های عمرم نگاه مهربانت را در عمق وجودم احساس کردم. گرمایی که حکایت از آغوشی پر از لطف و احسانت داشت پس تو را به عظمت می‌ستایم و از آنچه بر پیامبرانت نازل فرمودی اطاعت می‌کنم تا انتظارم به وعده‌ی الهی مزین شود و من همان‌گونه که قرآن کریم فرموده: **قَدْ أَفْلَحَ الْمُؤْمِنُونَ** (به تحقیق رستگار شدند مؤمنان)؛ یاریم فرما جانم از حقایق غیبی متنعم شود که زمان آن را به مانند گوهری گران‌بها از سینه‌ی خویش خارج می‌کند تا همگان از آنچه در انتظارشان است آگاه شوند.

ایام محرم به جلو می‌رود زمان آماده‌ی گرفتن دستور حرکت است. وجود گرمی اباعبدالله (ع) خدمت جدّش می‌رسد یا رسول‌الله آماده‌ام تا اوامرتان را به جان سوخته از هجرانتان بنوشانم. صدای مبارک رسول خدا (ص) فضای مسجد را پر می‌کند. محرم اولین ماه قمری است. یادآور هجرتم از مکه به مدینه. روزهای سخت جدا شدن از حرم الهی. آدمم تا هجران مکه را در شیرینی هدایت‌م به صبری آراسته کنم که نامش انتظار است و اینک سال‌ها از آن سختی‌های پیش رویم می‌گذرد. مسلمانان به طرف باطلی به حرکت درآمدند که نور هدایت قرآن کریم را در امیال خویش افروختند. حرام‌ها را حلال کرده‌اند و در نقابی که بر چهره دارند مدعی برپا کنندگان معروف و نهی کنندگان از منکرند. درحالی‌که در تمام سال‌های رسالت‌م چنین قوم ظالمی را به یاد ندارم و تو را به برداشتن این نقاب از چهره‌هایشان فرمان می‌دهم. آنان به مانند گرگ‌های گرسنه در زمستان به دور یکدیگر جمع شده‌اند تا در غفلتی که جانشان را احاطه کرده یکدیگر را بدرند و خود را صحابه‌ی من بنامند.

من این ادعا را تا قیامت در زمان ثبت می‌کنم که اینان شقی‌ترین انسان‌ها در زمان خود هستند و هرگز زمان نظیر آنان را در بریدن رگ‌های هدایت به خود ندیده است. چه فرمان مبارکی را در جانت حمل می‌کنی تا زمانش فرا رسد و آنگاه همگان دریابند حقیقت مسلمانی در عملشان است. میراث بران آینده که سخنان مرا می‌شنوند و از اراده‌ام آگاه می‌شوند همانانی هستند که در شعله‌ی عشق به فرزندانم ناله سر می‌دهند تا مزد رسولشان را طبق فرموده‌ی پروردگارشان در مودت به فرزندانم بپردازند. غافل از اینکه مزد پیامبرشان در درونی غم‌زده خلاصه نمی‌شود. مودت به معنای اطاعت است پس عمل خویش را به اطاعت مزین کنند تا به‌عنوان امتی که به سخنان پیامبرشان گوش می‌دهند، نصایحش را می‌شنوند آنگاه تیغ بر حقیقت رسالت می‌کشند تا شب و روزشان در نفسی بگذرد که به آن عشق می‌ورزند. آنگاه بار دیگر زمان به فرمان دولتی مزین شود که در آن جز حق نباشد و منتظرانش او را بخوانند به دعای:

اللهم عجل لولیک الفرج